

Også de gældende regler om, at opsparingsordninger kan administreres af fonds, foreninger eller lignende, kan medføre betænkelige konsekvenser, uanset hvorledes de pågældende midler er anbragt. Pligten til at beregne og indeholde afgift af udbetalinger og til at foretage de foreskrevne indberetninger til skattemyndighederne m. v. må påhvile den institution, som administrerer ordningen. Det kan derfor ikke anses for tilstrækkeligt betryggende, at opsparingsordninger under de forskelligartede fonds m. v., som der her er tale om, uden videre behandles efter renteforsikringslovens regler for kapitalpensionsordninger. Hertil kommer, at det af hensyn til reglerens administration må anses for påkrævet, at der tilvejebringes fastere retningslinier end hidtil vedrørende de skattemæssige krav til opsparingsordningernes indretning m. v. Med henblik herpå er det i forslaget § 12, nr. 1., 1. pkt. bestemt, at opsparing i pensionsøjemed skal foregå enten i en her i landet virkende bank eller sparekasse eller med finansministerens godkendelse i en anden her i landet virkende institution. Reglen gælder også for allerede bestående opsparingsordninger, jfr. for de ordningers vedkommende, der er oprettet i et pengeinstitut, § 13, stk. 1, og for ordninger, der er oprettet i en anden institution, § 63, stk. 3. Eventuel godkendelse må forudsætte gennemgang af de enkelte institutioners vedtægter m. v. efter tilsvarende synspunkter som anført i bemærkningerne til § 6.

ad nr. 2 og 3.

Kravet om, at kapitalen med påløbne renter m. v. skal tilhøre arbejdstageren, vil ikke være til hinder for, at der i aftalen mellem arbejdsgiver og arbejdstager indføres vilkår om midlernes båndlæggelse m. v., jfr. herved bemærkningerne til § 4. Det vil også kunne fastsættes, at beløbet under visse betingelser kan eller skal overføres til anden pensionsordning, jfr. overførselsreglerne i forslaget §§ 41-44. En vis modifikation af ejervilkåret er foreslået ved reglen i § 17, stk. 1, nr. 2, om adgang for arbejdsgiveren til i et nærmere angivet omfang at forbeholde sig tilbageførsel af beløbet.

Om 60 og 70 års grænsen og om muligheden for at dispensere fra 60 års grænsen henvises til bemærkningerne til de tilsvarende regler i § 10, nr. 2 og 3. Reglen om udbetaling i tilfælde af invaliditet har et andet indhold, end hvor talen er om forsikring m. v., jfr. bemærkningerne til § 2, *ad nr. 4*, om begrundelsen for denne forskel. For opsparing i pensionsøjemed vil det herefter være en betingelse for udbetaling i overensstemmelse med § 12, nr. 3,

2. pkt., sammenholdt med § 25, nr. 2, at der er konstateret en invaliditetsgrad, som efter de herom i lov nr. 219 af 4. juni 1965 om invalidepension m. v. fastsatte regler berettiger arbejdstageren til at oppebære invalidepension med helt grundbeløb og invalidebeløb, eventuelt tillige beløb for erhvervsudygtighed, jfr. nævnte lov § 3, stk. 2 og 3. Derimod vil en invaliditetsgrad, der i henhold til lovens § 3, stk. 4, kan berettige til invalidepension bestående af halvt grundbeløb og halvt invalidebeløb, ikke være tilstrækkeligt i denne forbindelse.

Som nævnt i bemærkningerne til § 10, *ad nr. 2 og 3*, har man ikke for kapitalforsikring og opsparing i pensionsøjemed bibeholdt den gældende regel i renteforsikringslovens § 3, stk. 1, sidste punktum, om adgang til at aftale udbetaling til kvindelige arbejdstagere ved ansættelsesforholdets ophør i tilknytning til indgåelse af ægteskab. Reglen lader sig vanskeligt forene med forslaget udbetalingsvilkår, hvor spørgsmålet om ansættelsesforholdets beståen eller ophør principielt lades ude af betragtning. I øvrigt har man ikke fundet tilstrækkelig begrundelse for i denne henseende at stille kvindelige arbejdstagere anderledes end mandlige arbejdstagere.

ad nr. 4.

Der henvises til de indledende bemærkninger til §§ 12-13. I modsætning til de tilsvarende regler om forsikring, jfr. § 5, stk. 2, § 8, nr. 4, og § 10, nr. 4, vil der ikke for opsparing i pensionsøjemed kunne aftales udbetaling til „nærmeste pårørende“, idet definitionen af dette udtryk i forsikringsaftalelovens § 105, stk. 5, alene gælder begunstigelisklausuler i forsikring. Hvis det i ægteskabsudvalgets betænkning V optagne lovudkast gennemføres, kan nærværende forslag udformes på samme måde som forslaget § 8, nr. 4, og § 10, nr. 4, idet ægteskabsudvalget har foreslået, at forsikringsaftalelovens § 105 også skal gælde opsparing i pensionsøjemed.

Til § 13.

For så vidt angår de her foreslåede overgangsbestemmelser kan henvises til bemærkningerne til § 11.

ad stk. 1, 2. pkt.

Som omtalt i bemærkningerne til § 12, *ad nr. 1* er det anset for rigtigst at begrænse den frie adgang, som nu består, til at anbringe pensionsopsparing i værdipapirer. Man har dog ikke ment, at denne stramning af de hidtidige regler bør finde anvendelse på bestående ordninger med anbringelse i værdi-